

**Gedichten bij het Joods gedenkteken
voorgedragen door leerlingen van de Eben Haezerschool
op 4 mei 2016**

6.000.000

jij kan het cijfer
6.000.000 beleven
als druppels van de zee
als zoveel keer maal tien

ik, die een generatie eerder
werd geboren,
kan dit getal helaas niet
onbevangen zien

voor mij is zes miljoen
geen cijfer
maar een belevens
zo groot zo zwart zo wreed

omdat ik achter dit getal
zo nuchter opgeschreven
een gruwelijk en koel
berekend einde weet.

-0-0-0-0-0-0-

Davidster

Zij draagt een vlinder
Op haar jurk
Die niet meer fladderen kan
Felgeel en er staan letter op
Die ze niet lezen kan

Het hoe, waarom, begrijpt ze niet
Ze kan er niet naar vragen
Ze is zes jaar nu en ze moet
Haar eigen vlinder dragen

Eens komt ze vrij
Ze zal dan ruw
Die gele ster afrukken

Misschien gaat ze dan
Heel heel blij
Een paardebloempje
Plukken.

Deze prachtige gedichten komen uit de bundel “Vijfendertig tranen” van Ida Vos. Zij zat in een klas met 35 Joodse kinderen waarvan er slechts 4 de oorlog overleefden; zij was er één van. De pijn en het verdriet bij haar waren zo groot dat ze zelden kon huilen, maar ze hilde met haar pen. Voor haar is het grote drama van de oorlog slechts te pakken in vaak kleine gedichten zoals dit:

Aardrijkskunde
Zij had een onvoldoende
Voor aardrijkskunde
Die laatste dag
Maar wist een week later
Precies waar Treblinka lag
..... Héél even maar